

Resolution, beantragt von Magnus Schwantje auf dem vom 1.—5. August 1911 in Kopenhagen stattfindenden Internationalen Tierschutz-Kongress.

I. Der Kongress erklärt die Bekämpfung der heute bei der Jagd massenhaft verübten Tierquälereien als eine ebenso wichtige Aufgabe der Tierschutz-Vereine wie die „Schlachtreform“.

II. Da die schnelle Tötung eines frei umherlaufenden Tieres mehr Geschicklichkeit und Uebung erfordert als die Schlachtung eines Haustieres, so erklärt der Kongress die Forderung, dass das Jagen nur den im Schiessen ausgebildeten und geprüften Jägern gestattet werde, als eine Konsequenz der schon von den meisten Tierschutzvereinen erhobenen Forderung, dass das Schlachten der Haustiere einem eigenen Berufe überlassen bleibe.

III. Der Kongress erklärt es als einen unsinnigen und sittlich verwerflichen Sprachgebrauch, das Jagen ein edles Vergnügen zu nennen.

IV. Der Kongress erblickt in den Parforce-Jagden und andern Jagdarten, bei denen die Tiere absichtlich gemartert werden, eine Barbarei, die nur in einer Zeit, in der das Verhalten des Menschen gegen die Tiere als moralisch gleichgültig betrachtet wurde, entstehen konnte und die der sittlichen Entwicklung der Menschheit umso mehr schaden muss, als sie hauptsächlich von Angehörigen derjenigen Gesellschaftskreise ausgeübt wird, deren Sitten und Anschauungen ein grosser Teil des Volkes als vorbildlich ansieht. — Der Kongress bittet insbesondere die Staatsoberhäupter, welche Parforce-Jagden und ähnliche Vergnügungen veranstalten, dringend, diese grausamen Bräuche abzuschaffen, zumal da die in allen zivilisierten Ländern bestehenden strafgesetzlichen Bestimmungen gegen Tierquälerei durch solche Jagdbräuche verletzt werden.

V. Der Kongress spricht den Naturschutz-Vereinen, welche internationale Vereinbarungen zum Schutze der wilden Tiere — auch der Raubtiere — vor der Ausrottung herbeizuführen trachten, Anerkennung und Sympathie aus und fordert die Tierschutz-Vereine auf, diese und andere Bestrebungen der Naturschutz-Vereine zu unterstützen.

Resolution foreslaaet af Magnus Schwantje paa den fra 1.—5. August 1911 i Köbenhavn stedfindende Internationale Dyrebeskyttelses-Kongres.

I. Kongressen erklærer, at Bekæmpelsen af de Dyrplagerier, som nu til Dags udøves i Massevis ved Jagt, er en lige saa vigtig Opgave for Dyreværneforeningerne som „Slagtereformen“.

II. Da der for hurtig at dræbe et Dyr, som løber frit omkring, udkræves mere Duelighed og Øvelse, end der udkræves for at slagte et Husdyr, saa erklærer Kongressen, at Fordringen om, at Jagt kun skal være tilladt de i Skydning uddannede og prøvede Jägere, maa være en Konsekvens af den af de fleste Dyreværneforeninger allerede fremsatte Fordring: at der for at slagte Husdyr skal udkræves faglig Uddannelse.

III. Kongressen erklærer det for meningsløst og moralsk forkasteligt, naar man kalder Jagten for en ædel Fornøjelse.

IV. Kongressen holder for, at Parforce-Jagterne og andre Arter af Jagt, ved hvilke Dyrene pines med Forsæt, er et Barbari, som stammer fra en Tid, hvor Menneskets Forhold overfor Dyrene betragtedes som moralsk ligegyldigt. Dette Barbari maa saa meget mere skade Menneskehedens moralske Udvikling, som det navnlig udøves af Medlemmer af de Samfundskredse, hvis Sæder og Anskuelser er Forbillede for en stor Del af Folket. — Kongressen beder særlig de Statsoverhoveder, som foranstalter Parforce-Jagter og lignende Forlystelser, indtrængende om at ville afskaffe denne grusomme Skik, især da de i alle civiliserede Lande vedtagne Straffebestemmelser mod Dyrplageri krænkes ved den Slags Jagt.

V. Kongressen udtaler sin Anerkendelse og Sympathi overfor Foreningerne for Naturfredning, der søger at tilvejebringe internationale Overenskomster til Værn af de vilde Dyr — ogsaa af Rovdyrene — imod Udryddelsen, og opfordrer Dyreværneforeningerne til at støtte disse og andre Bestræbelser af Foreningerne for Naturfredning.

Resolution, framlagd för den Internationella Djurskyddskongressen i Köpenhamn den 1.—5. augusti 1911 af Magnus Schwantje, Berlin.

I. Kongressen anser, att bekämpandet af de former af djurplageri, som i vara dagar i stor utsträckning förekomma vid jakt är en lika viktig uppgift för djurskyddsföreningarna som "slaktreformen".

II. Da de flesta djurskyddsföreningar redan fordra, att endast yrkesmän skola tillatas utföra slakt, och da det kräver större skicklighet och mera öfning att döda ett djur i sprang eller flykt än

att nedslakta ett husdjur, så förklarar kongressen sasom en konsekvens häraf, att utövningen af jakt endast må tillåtas i skjutning utbildade och examinerade jägare.

III. Kongressen anser det vara ett meningslöst och moraliskt förkastligt missbruk af spraket att benämna jakten "ett ädelt nöje".

IV. Kongressen betraktar **parforce-jakten** och andra arter af jakt, under hvilka djuren systematiskt marteras sasom en barbarisk kvarleva fran den tid, da människans förhållande till djuren präglades af moralisk likgiltighet. Detta barbari är sa mycket mera hindrande för mänsklighetens utveckling, som det hufvudsakligen utöfvas inom kretsar, hvilkas seder och askadningar böra ställas sasom föredöme för folket. Kongressen framställer därför en inträngande bön till speciellt de **statsöfverhufvuden**, som lata anordna parforcejakter och liknande nöjen att afskaffa dessa bruk, desto hellre som de i alla civiliserade länder bestående straffrättsliga bestämmelserna mot djurplagerier genom dylika jakt seder kränkas.

V. Kongressen uttalar sin sympati och sitt erkännande för de **naturskyddsföreningar**, som söka skydda de vilda djuren fran att utrotas, och vill härmed uppfordra alla djurskyddsföreningar att understödja naturskyddsföreningarna i dessa och därmed samhöriga sträfvanden.

Resolution

moved by Magnus Schwantje at the International Congress for the Protection of Animals, held at Copenhagen from the 1. to the 5. of August 1911.

I. The Congress considers the struggle against the manifold cruelties of the chase to be an equally pressing duty for the Societies for the protection of animals as the furtherance of the Slaughter-house Reform.

II. As it requires more skill and practice to kill an animal on the spot which is in rapid movement in the open air, than to slay a domestic animal, so the Congress holds that the demand that **only trained and tried shots should be permitted to hunt**, is a natural sequence to the demand of most Societies for the protection of animals that the slaying of domestic animals should only be performed by professionals.

III. The Congress declares the custom of speaking of the chase as a „noble sport” to be senseless and immoral.

IV. The Congress sees in the **fox-hunt** and other kinds of chase in which the animals are wilfully martyred, an barbarity which could only originate in a time in which man's treatment of animals was looked upon as morally indifferent; this barbarity, moreover, must prove all the more dangerous to the moral development of mankind, as it is principally practised in those circles of society whose manners and opinions are regarded by the greater part of the people as exemplary. — The Congress entreats the **Governors of the nations** particularly, who arrange fox-hunts and similar sports, to do away with these cruel customs, more especially as the laws against cruelty to animals in existence in all civilised countries are broken on such occasions.

V. The Congress expresses its admiration and sympathy for those Societies whose aim it is to prevent by international convention the extirpation of wild animals, including beasts of prey, and warmly invites the Societies for the protection of animals to aid the above-mentioned Societies in this and other efforts.

Résolutions

proposées par Magnus Schwantje au Congrès International pour la Protection des Animaux, tenu à Copenhague du 1. au 5. août 1911.

I. Le Congrès déclare que **les cruautés en masse, qui ont lieu aujourd'hui à l'occasion de la chasse**, doivent faire l'objet d'une campagne aussi énergique de la part des Sociétés pour la Protection des Animaux, que la réforme de l'abatage.

II. Attendu que pour tuer un animal qui erre en liberté, il faut plus d'adresse et d'acquit que pour abattre un animal domestique, pour ce motif le Congrès déclare qu'il faut exiger que **la chasse ne soit pratiquée que par des chasseurs exercés et reconnus comme tels**, de même que la plupart des Sociétés pour la Protection des Animaux sont d'accord pour exiger que l'abatage des animaux de boucherie ne soit pratiqué que par des abatteurs professionnels.

III. Le Congrès déclare qu'il est aussi absurde qu'immoral de qualifier **la chasse de « noble passe-temps »**.

IV. Le Congrès considère que **les chasses à courre** et autres similaires, où les animaux sont torturés délibérément, constituent une barbarie digne de l'époque où l'homme était censé n'avoir aucun devoir vis-à-vis de l'animal. Elle est d'autant plus préjudiciable au développement moral de l'humanité qu'elle est pratiquée principalement par ces classes dont les mœurs et la manière de voir passent pour modèle aux yeux d'une grande partie du peuple. — Le Congrès adjure en particulier **les Chefs d'État** qui organisent des chasses à courre et passe-temps similaires, de renoncer à ces pratiques cruelles, d'autant plus que les dispositions pénales relatives à la cruauté envers les animaux en vigueur dans tous les pays civilisés, sont violées par ces sortes de chasse.

V. Le Congrès exprime ses remerciements et sa sympathie aux Sociétés qui par voie d'accord international, tendent à **protéger les animaux sauvages, voire les fauves, contre l'extermination**, dont ils sont menacés; il invite les Sociétés pour la Protection des Animaux à seconder les dites sociétés dans leurs tendances protectrices.